

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HENRIK NORDBRANDT

ayaklarımın altına
serdim dünyayı

*Çeviren:
Murat Alpar*

ADAM YAYINLARI

Anadolu Yayıncılık A.Ş.

Birinci Basım : Ekim 1993

Kapak Tasarımı : Erkal Yavi

93.34.Y.0016.480

ISBN 975-418-234-5

Henrik Nordbrandt

●

Ayaklarımın Altına Serdim Dünyayı

Çeviren : Murat Alpar

ÖNSÖZ

Hem kendi ülkesinde hem dış ülkelerde çok tanınan, 1945 yılında Kopenhag'da doğmuş olan Danimarkalı ozan Henrik Nordbrandt'tan yaptığım ilk çevirileri, *Aşk Şiiridir Bütün Şiirler** adlı bir kitapta toplamıştım. O kitaba seçtiğim şiirlerin ortak yanı, hepsinin de, şu ya da bu biçimde, Türkiye'den, Yunanistan'dan, Ege-Akdeniz yöresinden esinlenilerek yazılmış olmalarıydı.

Bu kitaptaki şiirlerin seçiminde ise başka bir yol tuttum Nordbrandt'ın ilk şiir kitabının yayımlandığı 1966 yılından bugüne dek yayımlanan 19 şiir kitabının 17'sinden seçmeler yaptım. Bu arada, ozanın *Kasım'da Elin Titremesi* ile *Unutma-Yerleri* adlı kitaplarından seçtiklerimi, Danimarkacalarında olduğu gibi, başlık koymadan, sözü geçen kitapların adı altında topladım. Bu kitabı oluşturan 80 şiirin dizilişinde ise, şiirlerin alındığı kitapların yayımlanma sırasını izledim. Böylece, Nordbrandt-şiirinin gelişme çizgisini göstermek istedim. Çünkü gerek ülkemize, gerek dilimize, gerek şiirimize büyük ilgi gösteren bu ozanın, Türk okurlarınca daha iyi tanınması gerektiği kanısındayım.

Danimarka gökçe-yazınında bir benzeri olmayan şiirlerindeki büyüleyici ezgisellik ve çarpıcı şiir mantığıyla ozanın bugün Danimarka'da bir Nordbrandt-söyleni yaratmış olduğu, hiç kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçektir. Nordbrandt'ın şiirini kavramak için, kişiliğinin değişmez yönlerinden biri – belki de başlıcası – olan, nereye giderse gitsin, hep içinde taşıdığı bir yabancılık duygusunu da unutmamak gerekir. Goethe'nin "Dort wo du nicht bist, dort ist Paradies" (Nerde değilsen, Cennet ordadır) sözüyle, Nordbrandt'ın da bir şiirinde :

"Benim özlediğim yer
yaratılmadı daha"

*Henrik Nordbrandt , *Aşk Şiiridir Bütün Şiirler*, Adam Yayınları, 1991

dizeleriyle dile getirdiği, bu amansız yabancılık duygusunun yarattığı tedirginlik, ozanın yaşamını büyük ölçüde etkilemiştir.

Danimarka'nın iklimine, tekdüze solgun renklerine dayanmadığını söyleyen Nordbrandt, daha genç yaşında, 1970'lerin başında, ülkesini bırakıp, kendisi için de şiiri için de kesinlikle gereken, keskin ışığın, canlı renklerin bulunduğu o düşler-ülkesini aramaya çıkmıştır. Bu bağlamda şöyle diyor : "Türkiye'yi, Yunanistan'ı, Ege Denizi'ni bulgulamak, yaşamımda çok önemli bir olaydır." O günden beri de Ege-Akdeniz yöresinin çeşitli yerlerinde yaşamakta, ancak gerektiğinde, o da kısa sürelerle, Danimarka'ya gitmektedir.

Bizim ozanlarımızdan, özellikle Yunus Emre ile Orhan Veli'yi çok seven Nordbrandt'ın şiirinde, bu ozanların da etkisi (öykünme değil, özümleme biçiminde) açıkça görölmektedir.

Her yeni şiir kitabı çıktığında, Danimarkalı eleştirmenlerce övgülere boğulan Henrik Nordbrandt, kendi şiirleri üstüne şöyle diyor :

"Karmakarışık duyguları, bölünmüş bir kişiliği dile getirse bile, hem kendine özgü dizemi hem kendine özgü sesi ile güzel olan bir şeyler yazmaya çalışıyorum."

Murat Alpar
Kopenhag, Mayıs 1993

ÇİZMELİ KEDİ

al çizmelerinle sen
karşı konulmaz
bir çizmeli kedisin

papatyalarla süslüyorum
senin alnını
devedikenleri doluyorum
bıyıklarına
başdöndüren haşhaşla
besliyorum seni

ey – bıçkıdan yeni çıkmış
kol ve bacaklarımda
kök salan devetabanı
ey – göğsümde
doyumsuz bir nakarat
yaratan kedi pençesi

lıkır lıkır içiyorum
o al çizmelerinden
birlikte kalacağımız
o yad elleri

KESİNTİ

sokaklar
altımda
üstümde
çevremde
tüneller
raylar
elektrik telleri
noktalar arasında
patlamaya hazır

trenler durmuş
insanlar durmuş
kan akamaz olmuş

elektrik düğmelerinde
pusuya yatmış ölüm
harekete
geçirebilir miyiz onu
bir vuruşla

geçer mi ki
içimizden o zaman
kesilmiş bağlantıların
eksiksiz
bir tıpkıçekimi gibi

TELEFON KULÜBESİ

köşedeki telefon kulübesi
yaz kış hep yeşil
her zaman paslı
şimdi rüzgârda
her zamankinden
daha karanlık

eylül gene eylül
evler
geceden önce
apaydın ve temiz

telefon kulübesi
çehreler arasında
bir deniz feneri
seslerle ıslıl ıslıl
yeşil boyalı demir
ve cam arkasında

çocukluğuna
sonbahara
ve akşama doğru
eğilen
bir adam

GÖÇMEN KUŞLAR

güz karanlığı içinde
göçmen kuşlar
birdenbire ak
apaydınlık

nereden
bundan ya da ondan
oradan
ya da oraya

ya da ikisi ortası
burası
buradan ile buraya arası
hangi nedenle

neresi

ÖYLE ÖNEMLİ Kİ

sen bir akşamüstü batıya bakan
bir pencereyi ayna gibi kullanarak

bir yandan bütün dikkatinle
yüzündeki bir çili inceleyip

bir yandan da
saçını düzeltirken

bu halinin nerdeyse
ilkyaz kadar güzel olduğunu

sana nasıl söyleyeceğim
öyle önemli ki

BAHAR AKŞAMI

Kiraz dallarında çiçekler
ve dağlardaki kar

yanaklarındaki gözyaşları
ve dudaklarındaki gülümseme

ne gariptir ki
yadsıyacak yerde

belirliyorlar birbirlerini.

ADIM SAIT'TİR

Badem ağaçları çiçek açmışken
bir bahçeye girmek,
türkü söylemeye
benzemez.

Gerçektir bu o zaman,
bir türkü değil.

"Bahçeye girerim,
çiçek açmış bademler."

Bir türkü değil bu,
ama anlamı açık.

Bahçeye girerim,
adım Sait'tir;
çiçeklenmiş bademler.
Susarım,
türkü söylemiyorsam eğer.

Anlamı açık bunun,
açıklama gerekmez.

"Kaçan bir kadın
çarpmış gibi az önce,
badem ağaçlarının
kara-mor dallarından
dökülüyor mavi-beyaz çiçekler...

Anlamı açık ama,
hiçbir şey kesin değil.

Türkü söylerim,
bahçede değilsem eğer.

"Bahçeye girerim,
çiçek açmış bademler."

Gerçek değilse eğer,
bir türküdür bu.

Mavi-beyaz çiçekler.
Sait. Suzannah.
Bahçe. Az önce.

ÇOK GEÇ

Söyle bana, bu muydu
bunca zamandır beklediğimiz :

Akşam rüzgârında
hışırıyor çam dalları
ve bir güneş ışını
ateşe veriyor kuru otları
yağmur bir kez daha
tam boşanacakken.

Hayır, ne bu
ne başka bir şey
ne de içimizdeki düş kırıklığı...

Yaz sonunda
ya da güzün başında

gece yağan yağmur ne kadar yoğun.

SIKIYÖNETİM

Her şey yerli yerinde :

Masa yerli yerinde,
yerli yerinde pencere;
pencereden içeriye vuran
akşam güneşi

masanın üstünde yerli yerinde.
Güneş içinde yerli yerinde
masanın üstündeki kâğıt.
Ve bütünün içinde

yerli yerinde kâğıttaki sözcükler.
Tutulmuş yerler arasındaki
boş yerler yerli yerinde.
Yerli yerinde

boş yerlere vuran

yaz sonu akşam güneşi...

SUZANNAH

Bir şeyi göründüğü gibi değil de,
olduğu gibi görmek güç.

Suzannah kiraz bahçesindeyken, örneğin : Onu
kiraz bahçesindeki Suzannah olarak görmek;

olan bir şey gibi değil,
kendiliğinden oluşan bir şey gibi :

Suzannah gittikten sonra
ya da tam gelmek üzereyken

iki sağanak arası gün ışıığında
çiçeklenen bir kiraz ağacı.

ARA SIRA

Ara sıra mutlu eder bizi küçük şeyler
hiçbir neden yokken

Hava tam açmak üzereyken, bahar yağmurunda,
çiçeklenen kiraz ağacının altındaki
eğri büğrü teneke kova.

Ya da bir gece önce sarhoşlukla
pencereden dışarıya fırlattığımız
şarap şişeleri, ...dan hemen sonra.

ara sıra da aynı şeyler aynı nedenle
mutsuz eder bizi.

ÖZLEMDEN ÖLECEĞİM

Özlemden öleceğim, sevgilim :
Denizden uzak,
denizin özleminden;
dağlardan uzak,
dağların özleminden.
Öleceğim, geri gelirsen,
şu bomboş odamdaki
güllerin özleminden.

SEVGİLİM

Güzelleştireceğim
seni sevgilim,
başkalarının
yapamayacağı kadar.

Seni hiç kimse
güzelleştiremez,
ben seni okşarken
güzelleştiğin kadar.

EGE DENİZİ

Ege Denizi, o sıcak yaz gecelerinde
uykulu yüzüme,
parçalanmış heykellerin
alınma kondurduğu gizli öpücüklerle,
gemici dullarının göz kapaklarını
ve renkleri solmuş ikonların altınını
anımsayıveren parmak uçlarıma,
Orta Asya'da bir Roma gömütündeki
kırılgan cam eşya gibi
içimde paramparça olan damarlarıma
beni ulaştıran senin dalgalarını.
Uykularımda, iri açık gözleri,
şişmiş burun delikleri ve dalga dalga sakalıyla
başkasının sandığım bir yüzü okşarken,
düşlerimde kazdığın o sualtı mağaralarından
ve seninle bir olmak çabası içinde
batırdığım gemilerden
gelen o tuzdu yalnız
bana ben olduğumu gösteren.

BU GECE

Karlı dağların eteklerindeki
nehir yataklarında
ve hapishanelerde uyuyabilecek kadar
yorgunum bu gece;
ve çiçek kokan Afrika kıyılarında,
zincire vurulmuş bir forsa gibi,
batabilirim batan gemilerle.
Yorgunum bu gece,
unuttukça benim olan
o acı anılarla
mezarımı süsleyecek kadar.
Ve dünya kararınca kadar gözlerimde
akıtabilirim bütün kanımı.
İskeletimin ağırlığı
söyleyecek bana bu gece
düşlerde aştığım
o dağ geçitlerinin yüksekliğini.

YAKARIŞ

Sevmiş olduğumuz ne varsa hepsi adına yalvarıyorum sana.

– İçimizde anlatılmaz bir erinç ve dağların gerisinde
ne olduğunu bilmemenin verdiği bir mutlulukla –
daha önce adını bile duymadığımız yabancı limanlarda
uyandıığımız o yaz sabahları adına.

Çöller ve ilginç gömme törenlerinin yakınlığını fısıldayan
bir baharat kokusuyla dolu meltemlerin estiği
o yabancı limanlar adına yalvarıyorum sana.

Tayfaların tam anlayamadığımız bir dilde betimlediği
o batmış kentlerin

gözlerimizden bir türlü akmayan altın göz yaşları olup
bizi ezdiği Akdeniz geceleri adına yalvarıyorum sana.

Yalvarıyorum sana, geceleri kayıklarda konuşulan
o birbirine karışmış güzel diller adına.

Yunanca'da taşlarla tanrıların, Arapça'da yıldızların adları
ve Türkçe'deki çekim eklerinin tatlılığı adına yalvarıyorum sana.

Yalvarıyorum sana, Halikarnassos'un güneyindeki
sualtı mağaralarını dolduran güneş ışığı adına.

Kıbrıs ile Küçük Asya arasında, doğuya doğru yol alırken,
geminin iskelesine çarpıp kırılan dalgalara vurmuş ikinci güneşi;
ve tahtını yitirmiş, çocuksuz sultanların

sedef kakmalı yataklarda kurduğu düşler gibi
pırıldayan o dalgalar adına yalvarıyorum sana.

Yalvarıyorum sana, gecenin içinde yelkenler gibi açılıp,
tayfaları çoktan ölmüş bir hayalet gemiyi

yaralı çetecilerin saklandığı çiçek bahçelerine götüren
çocuk yaşta gelin olmuş kızların yatakları adına.

Altın ve zümrüt kakmalı mücevher kutuları içinde
ezilmiş narlar gibi kanayan, çetecilerin o genç dulları;

ve erkeklerin pazar yerlerinde tüfekleriyle havaya ateş edip,
açıklanamayan nedenlerle yüzleri mosmor kesilmiş olarak
düşüp öldüğü Asya'nın Ağustos gecelerinde
on beş yaşındaki kızların kokusu adına yalvarıyorum sana.

Körkütük kafayı çekmiş yaşlı babaların
karasevda kızlarını kırık içki şişeleriyle öldürmek için
gecenin köründe geri geldikleri, sisli nehir ağızlarında
direkler üstüne yapılmış o harap evlerin kokusu;
ve insanın akşam çıkıp sabah geri döndüğünde
yüzyıl daha yaşlanmış bulduğu o evler adına yalvarıyorum sana.

Yalvarıyorum sana, karlı dağların eteklerinde,
çiçeklenen badem bahçeleri içindeki evler adına.
Çocukların uykusunu kaçırarak hiçbir anı
ve içimizde hiçbir acılık bırakmadan
çoktan yaşanıp bitmiş o aşklar gibi
çiçeklenen badem ağaçları adına yalvarıyorum sana.

Akşam sularında, pembe ve sarı kâğıttan yapılmış uçurtmaları
menekşe rengi denizin önünde uçurtan çocuklar;
ve yabancı limanlarda bizi uyandırmış olan
o menekşe rengi denizler adına yalvarıyorum sana.

Yalvarıyorum sana sevmiş olduğumuz ne varsa hepsi adına.

KARAYA ÇIKIŞ

Aradığım neydi tam bilmeksizin, inançsız ve haritasız
ve batan gemiler gibi akıntılarla sürüklenerek
bunca boşuna yolculuk, bunca kaçış girişiminden;
ve sözcüklerden başka bir varlığı kalmayınca dek
gördüğüm her şeyi bunca kez betimlediğim
bunca boş söz ve bunca gereksiz yalandan sonra
gene birden her sözcüğü bir aşk ilanı gibi algılıyorum.

Ve tanımadığımız limanlarla büyüü adalara
bizi sığınmaya zorlasınlar diye
denizde fırtınalara söylediğimiz türküler gibi
türkü söylediği için bana, her sözcüğe tapıyorum.
Adları uğruna, ekmek, kara zeytin ve yedi dilde
şarap sözcüğü yüzünden hırpalandığımız o kentlere tapıyorum.
Tapıyorum o hiç görmediğimiz ülkelere, bize kendilerini icat
ettirdikleri için.

Ateş gibi sıcak toprağa tapıyorum, beni dans ettirdiği için.
Kullanılmış maskelerime tapıyorum, beni güldürdükleri için.
Önemsiz ölümüne tapıyorum, beni yaşamaya zorladığı için.

AŞK ÖYLE UYGUN Kİ MANTIĞA

Aşk öyle uygun ki mantığa :
Bütün zıtlıklar öncül oluyor
ve mantıktan önce geliyor tümceler :
Seni seviyorum, çünkü bu böyle.

KASTELORİZON

Geçen yazın denizinden geriye
yalnızca batan güneşin ışığı kaldı,
ışkıtansa yalnızca çehreler,
çehrelerden yalnızca bekleyişleri.

GİRİT

Yüksek duvarlar arasına sıkışmış
yaşamını ufuklara, düşlerini kayalara
ve şimdiye dek bütün söylediklerini yalana
çevirebilen o yer ise burası, bunun nedeni :
uzaklara dek aynı ayrıntılar yinelendiği için
bu yerin manzara olarak hiçbir varlığı
kalmadığıdır : İçinde bulunanın
iç durumu olmuş bu yer : Nehirlerin akışının,
yediuyur uykusunun bile kapatamayacağı
esneyen bir çene gibi koyakların
ve çiçek tozu ile kar arasındaki
uzaklığın yarattığı bir şizofreni :
Her adımını ile, doğuştan kendinin sandığın
o benlikten seni uzaklaştıran bir dans :
Vardığında seni öldüresiye öpen bir ayrılış.

GİDEREK DAHA UZAK...

Giderek daha uzak, giderek daha ıssız bir yerden
ve yalnızca düşlerde görebilirim seni.
Sana yazsam, hava yakar mektuplarımı.
Karşılamaya gelsem seni, atım tökezler.

Yol boyunca aldığım yaralardan
başka bir şey değilim, sana ulaştığımda.
Gözlerinde yansıyan, bölünen ve bozulan
kendimden son ayrılıştan başka bir şey değilim.

Yolun iki yanında, gerideki dağları işaret eden,
yüzlerini beyaza boyamış iki kişi :
Sen, ağızlarından akan kanın

ve ellerindeki bıçakların farkına varmadan,
sırtın bana dönük, geçerken yanlarından,
seslensem, eritir onları göz yaşların.

HER DİZE İLE

Hem kendimi hem bende ben olanın anısını
siliyorum her dizeyle,
ve beni yoldan geçerken gören
her yabancı varlıkta doğuyor geçmişim.

Yok bir ülkeden gelen,
kendimin habercisiyim ben;
bir ülke ki ardımda bıraktığımı
unuttukça yükseliyor önümde,

gelmekle biçim verdiğim şeylerden
bana akan bir deli esriklik gibi :
Ağaçlar, ovalar ve nehirler, kış aylarında

vardığım dağ köyleri ve yaz sabahları denizde.
Gerçekleşmeyen bir ayrılış oldum ben,
bir zamanlar ne dediğimi görmeye geldim.

EGİNA

Hangi şarkıyı söylersek söyleyelim, dünyayı parçalayan,
var olmayan bir çaresizliğin adı bu sözcük.
Güllere boğulan bir öğleden sonra değil,
ne bir yedi sayısı, ne de bir altın maske.
Ne ağzı var, ne kızları, ne cinsiyeti,
ne de Eylül'de duvarlar gibi mavi.
Görmez kırık kanatlarının altında görüntüsünü
Bizans'a giderken. Boş bir sarnıçta
fısıldanan Egina adı ağlatmaz onu hüngür hüngür.
Ve kendimizle tuzdan heykeller olarak karşılaşmak için,
karanlık ve kayalık bir kıyıya doğru
küreklerini çektiğimiz bir gemi gibi, düşte gördüğümüzde onu,
biliriz ki yalandır, gene de sürdürürüz kürek çekmeyi,
metronomun gittikçe hızlanan vuruşlarına uymuş
çılginca şarkı söyleyerek.

BİZANS'I ELE GEÇİRMEK

Ara sıra ve uzaktan ele geçirmen gerekir Bizans'ı.
– Damarlarındaki Bizans kanını boşaltmak için,
Bizanslı kol ve bacaklarından kendini kurtarmak için :
Sarp dağ geçitleri ve tünellerden, kara düşlerde,
seni kayar gibi geçiren o gerilmiş yorgun kanatlarını,
fildişi rengi kollarına ağırlık veren o parlak metalleri
ve bitkin göz kapaklarını kemiren o kokuları
yönetmek için ele geçirmen gereken Bizans'tır.

| Hayal kuranların işidir Bizans'ı almak.
Hayalciler seçebilirler ancak
gece ile gündüz arasındaki o uygun anı :
Hayalcileri gözden silip, onların açtığı
gizli kapılarda yansıyan
o altın ışığa boğulmuştur kent o anda.
Kanın dışarıya akmak için özlediği açıklıkları,
kol ve bacakların kurtulmak istediği altını
| hayalciler bulabilir ancak derin yıkularında.

Ara sıra ve uzaktan ele geçirmen gerekir Bizans'ı.
– Kendini Bizans'ın dışına sürebilmek için,
Bizans'ın sokaklarında dolaşan kendinle karşılaşmamak için,
Bizans'ın yabancı vücutlarına yabancılaşmak için,
Bizans'ın entrikalarına konu olabilmek için,
yüzünü Bizans'ın ikonlarından uzaklaştırmak için,
kemiklerinin tadını çıkarmak için Bizans'ın çökmüş mezarlarında.
Ele geçirmen gereken Bizans'tır kendini kurtarmak için.

TAŞLAR ÜSTÜNE

Taşlar üstüne ne biliyorsam
taşlar da onu biliyor benim üstüme.

Körfezin suları üzerinden haykırdığım
sözcükler için de aynı şeyi söyleyebilirim :

Siz beni attıktan çok sonra ancak
ayaklarınıza ulaşacağım

ve siz, sular gözlerimi örtünce benim,
ulaşacaksınız yüzlerinize.

TAŞLAR BİLE

Taşların da kendi ağırlıkları ile
yalnız kaldıkları
korkunç anlar vardır.

Tutup kaldırmak onları böyle anlarda
rahatlatır bizi. Düşmeleri
denizin mavi yüzüne doğru

ürkütür bizi bizden
öylece durmak için
geri gelmiş taşlar gibi.

ARKADAN

Köz ediyor gün beni
yaşamım denen

uğraşın üstüne eğilmiş
tanımadığım birinin

dudakları arasında
bir sigara gibi.

7

GÜNLERİ AYIRIRIZ

Gecelerle ayırırız
günleri günlerden;
gecelerden geceleri
günlerle ayırırız.
Böyle anımsarız bütün yaşamımızı.

Suskularla ayırırız
sözcükleri sözcüklerden;
suskulardan suskuları
sözcüklerle ayırırız.
Böyle konuşuruz yaşam ve ölüm üstüne.

Ölümle ayırırız
yaşamı yaşamdan;
ölümünden ölümü
yaşamla ayırırız.
Böyle yaşarız ikisini de
ikisini de hiç tanımadan.

ÜÇ SARNIÇ VAR TANRI'NIN EVİ'NDE

Su dolu üç sarnıç var Tanrı'nın Evi'nde :

Birisi içimiz
birisi dışımız
birisi ağaçlarımız için.

Benimse iki sarnıcım var :
Birisi duru
birisi bulanık su ile dolu.
Ve bir türlü anlayamadığım
bir bağlantı var aralarında.

Ne zaman mutsuzum
ne zaman mutlu,
özellikle de
mutsuzken mi mutluyum
yoksa mutluyken mi mutsuz
bilemiyorum.

Nasıl arıyayım ben,
sevgilim, senin için?

RASTLANTI

Bütün rastlantıları yok eden
rastlantıya inanıyorum :

Günler dizisinde
diziye silen gün

ve düşü
gerçeğe

gerçeği ise
rastlantıya çeviren

düşlerdeki
nedensiz gülümseme.

OLTA İĞNELERİ

Akşam, yağmur ve sonbahar
doldurmuş gibi geliyor bana

yaşamın yarısını.

Su boruları ve damlaların ezgisi,
ellerimin, artık bana gerekmeyen
bir şeyi ararken karanlıkta,

anımsayabildiği tek ezgi.

Sırça ya da gümüşten yapılmış eski nesneleri
atıyorum taş tabana :

Farklı değil çıkardıkları ses, çocukluğumda
sokaktaki ayak seslerimden;
ve elime aldığım kitap,
İbranice ya da Sanskrit dilinde

eski bir ders kitabı unutma üstüne.

Kitap dolaplarının bulunduğu karanlık odadan
çıkmam yasak, kitabı okuyuncaya kadar.

Ama onu okuyabilmek için, okumayı öğrenmeliyim ilkin;
okumayı öğrenebilmek için,

bir kez daha doğmalıyım;

yeniden doğabilmek içinse, öğrenmem gerekiyor unutmayı.

Sonbaharın ezgisi, hiç durmadan,
yapış yapış balık kanı dolduruyor damarlarıma.
Ve karanlık odanın dışında çarpıyor kalbim :

çürümüş ağaç kökleri

ve olta ipini koparıp, aldıkları yaralardan
dipteki çamurda ölmüş balıkların
çürümüş etlerinden geriye kalan

paslı olta iğneleri arasında.

BALTIK'TA MAYIS SABAHİ

Gene kül rengine dönüyor gökyüzü çamların arkasında
ve kuşlar ötmeye başlıyor yavaştan.

Uykusuzluğu ne yapayım ben, ne yapayım düşleri?

Uykusuzluk da yutmuş olabilir bunca yılı, düşler de.

Sabahın sisleri içinde dalların altında gözden kaybolan

o patikadan ayrılıp yolumu şaşırdım gene

ve öleyazdım dünyanın her yerinde.

Ve şu kuşlar ötmüyorsa eğer can sıkıntısından,

ben hiç yaşamamışım, diye direteceğim.

de NERVAL'e

Benim yaşamım da bir ıstakoza döndü
Derinliğin gizlerini bildiği
ve havlamadığı için
tasma takıp gezdirdiğim
bir ıstakoz.

Biliyorum kim olduğumu
ıstakoz benim olduğu için;
tasma taktığım için boynuna
ıstakoz da biliyor ıstakozluğunu.

Bu yüzden insanları
dört kümeye ayırıyorum :
Yalnızca ıstakozu görenler,
ıstakozu görmezlikten gelenler,
köpek diyenler ıstakoza
ve yüzüme bakanlar
ıstakozu hiç görmemişler gibi.

ADALAR GİBİDİR AŞK

Adalar gibidir aşk :
Adalar gibi, gün doğarken ancak
bulur kendini

ve doğduğu kıyılara çarpan
denizin sesinden ancak
bilir yerini.

İSKENDERİYE ILGIMI

+

Aşk deniz kıyısında bir kente benzer :
Başka başka biçimde, nice
yerlere çıkan bir sürü sokak.

Ve bir sürü sokaktan pek çok kişiye
ulaşan pek çok kişi. Deniz kıyısındaki
bir kentin parçaları denebilecek

bir sürü şey. Ama bir tek deniz.

HAZİRAN GÜNLERİ 1976

Şu yaz günleri birer birer geldiği halde,
sanki böyle değilmiş de günlerin sayısı
her geçen gün iki kat artmış gibi hissediliyor.

Öyle keskin bir ışıkla parlıyor ki bu kentin ak duvarları,
karayalaz ağaçları öyle yüksek bir sesle hışırdıyor ki,
ve sen öyle uzaktasın ki benden ! Yarın

seni yüz yıldır bekliyor olacağım,
öbür gün bin yıldır, ve ertesi gün
ölü bir dilden çevireceğim bu yazdığımı.

KARASEVDA

2

"Svartsjuka" derler ona İsveç dilinde :
"Kara hastalık" diye çevrilebilir.
Türkçesi "karasevda"
iki sözcüğün bileşimidir :
Birinci sözcük "kara";
ikinci sözcük "sevda",
ki "güçlü tutku" anlamına gelir.
Ama şunu da belirtelim ki,
"sevda" sözcüğü,
Arapça "aswad" sözünün
dişili, "sauda"dan
kıрма bir sözcüktür;
ve işin hoş tarafı,
Arapçada
onun da anlamı "kara"

Üstelik hiçbir filoloji
açıklayarak yok edemez
onun gösterdiği belirtileri;
hiçbir dil incelemesi
özünü betimleyemez onun;
ve hiçbir şiir,
örneğin bu şiirdeki gibi
düzenlenmiş dizelerle,
ne uzak tutabilir,
ne daha az öldürücü,
daha az tehlikeli,
daha az tatlı
ve en önemlisi
ne daha az kara
kılabilir onu.

İNCİR

Açılmış, pırıl pırıl yağlı tohumlarla dolu
açık kırmızı içini gösteren
ve öğle güneşinin tadını çıkararak kuruyan

kara mor ve iyice olgunlaşmış bir incir gibi
yanımda yatıyorsun karanlıkta.

EŞEK ANIRMASI

Dağlar içinde bir yerde bir eşek anıyor :
Çoktandır kullanılmamış ve birdenbire
kuyunun boş olduğunu farkedene bir tulumba gibi
– susup, aya diyor kızıl pas dolu gözlerini.

KATIRLI ŞİİR

İlkyaz akşamı.
Yaşlı, bitkin bir katır
durmuş, geldiği
yola bakıyor,
sel basmış tarlalar arasındaki.
Bir yandan da, kulaklarını
puslu dağlara çevirerek
okuyacağı şiiri
düşünüyor.

SİSLER KENTİDİR ATİNA

Ancak gürültüyü aydınlatan
bir ışıkla paramparça

ve taş kesilmiş
sisler kentidir Atina.

Duvarların dışladığı karanlıkla
ışıldar orada yüzler.

İnsanların sokak başlarında
durup beklemesine bakılırsa

bir saniye geç kalmakta
her saniye

geçmişten başka türlü
yaşanamasın diye.

FIRAT

Şu düz çatıların üzerinde gidip gelerek
ayışığında çarşafı kurumaya asanlar da
yeni yıkanmış çamaşır kokusuyla esrik,

böyle akşamlarda, çiçeklenen elma ağaçları arasında
bir yere tutturulmuş bir iğnenin
her şeyin uçup gitmesini önlediğini düşünmüş

ve neyin söylenemeyeceğini bilmenin acısını,
bulunmak isteğiyle yanıp tutuşan
bulununca da bulucusunun parmaklarını yakan
o benzersiz yöntemi içlerinde her halde duymuşlardır.

ÇİÇEK SATICILARI

Çiçek satıcıları beni anlar sanırdım;
nerede karşılaşsak karşılaştım,
hangi ulustan olurlarsa olsunlar;
gizli bir dilde anlaşıyoruz gibi gelirdi bana.

Şimdi görüyorum ki, yanılmışım :
Beni görür görmez,
yalnız olduğum için,
başka yöne çeviriyorlar bakışlarını.

Bilmiyorlar mı ki,
yalnız olana,
çiçek vereceği bir kimsesi olandan
daha çok gerektiğini çiçeklerin?
– Başka bir nedenle değilse bile,
yalnız olanın yanındaki gölgeye
bir ağırlık versin diye çiçekler.

İnsanın inandığı son kişinin de
çıkarıcı olması ne kadar kötü!

Benim yalnızlığım doğrusu bu yüzden,
hep bu yüzden çiçeklerden uzak duruşum.

MERDİVENLER VE PAZAR YERLERİYLE DOLU BİR KENT

Şu anda attığım adımın,
şimdi beni köstekletmediyse de
daha ilerde
birkaç basamak yukarılarda
birkaç pazar yeri uzakta,
daha önce sağlam görünen her şeyi
hiçe sayarak
bir uçuruma yuvarlanmama neden olacak
ve nerede yanlış yaptığımı
ancak düşerken anlayacağım
bir yanlış adım olduğu
ortaya çıkabilir.

Bu ışıklı dolunay gecelerinde,
gölgem değişir diye
nerdeyse kıpırdamaktan,
ve beni aralarında görsen kaçacağın
bu merdivenler ve pazar yerleriyle
uykun bozulur diye
seni düşte görmekten korkuyorum.
Ve kim bilir belki de
bir zamanlar Cehennem dediğim,
gerçekte Cehennem üstüne
gevşek bir tasarımdı.

Böylesine şakaya gelmeyen,
bu denli gerçek bir şey için
bir sözcüğü yanlış kullanmanın
cezası ne?

BİNLERCE YOL

Koyu, güzel bir gölge düşürdün tedirgin
günlerimin üstüne. Ve bu gölgenin

çevresindeki ışık öyle keskinleşti ki.
Binlerce yol açıldı birden denize doğru.

KASIM'DA ELİN TİTREMESİ

Tam ölünecek bir ülke burası :
Uçsuz bucaksız bir ovanın ortasında bir çadır.
Çadır dünyanın dört bucağına açık.
Rüzgâr ile yıldızlardan öte düşünemezsin.

Çektiğim acı boş bir kömür madenine benzetilebilir :
Madene inen kuyulardan birinin başında durmuş,
Kasım güneşinde titriyorum. Aşağıda kalanlar,
şu anda bana benden de yakın.

Bana ne bu dünyadan?
Burada doğdum, burada öleceğim.
Bir zamanlar bir kadını sevmiştim,
başka yerdi orası, geri dönemem.

Ey sen – bir başkasını
sevdiğimi sanan sevdiğim!
Seni öyle seviyorum ki bugünlerde
bir başkasına âşık olduğum için.

Martha, Luisa, Conchita, Gülbahar!
Küskün, orta yaşlı kadınlarsınız şimdi :
Her biri bayrağı altında askerlik yapan
çocuklarınız benden olabilirdi.

Cüretli kızları severim.
Doğayı da severim.
Doğaya aldırmayan cüretli kızlarıysa
her şeyden çok severim.

**Arami dilinde iniltiyle söylenmiş olan :
"Tanrım! Beni niçin bırakıp gittin?"
çağdaş dilbilim yardımıyla bugün
bilgisayarlarca her dile çevrilebilir.**

Gerçek bir yiğitti bu adam!
•Güneşe bile kafa tuttu.
Bugün ısıtmakla güneş
bu yazıtı, ucuz bir öç alıyor.

Çektiklerim hiçbir şeyle karşılaştırılmaz.
Hiçbir şeyle karşılaştırılamayan betimlenemez.
Acılar bir parçasıdır Dünya'nın. Benim payım
ödünç aldığım bir kibrit gibi alevleniyor.

**Kasım ayı gerçekten karanlık ayı.
Sonunda yüzünü gösteren güneş,
ülkesindeki sessizliği överken
gülümseyen bir diktatör gibi.**

**Kadınlar eziliyor. Erkekler de eziliyor,
      kad nlar  eziyorlar. Cellatlar belki
bir zamanlar kendileri ezildiklerinden cellat
gibi davran yorlar. Ezilenler! Kurtarın cellatları!**

Sevgilimin yanağındaki ben mi
yoksa kendisi miydi en çok sevdiğim?
Beni bırakıp gittiğinde bile anlayamadım bunu.
Var mıydı o ben, yoksa ben mi yakıştırmıştım onu!

Özellikle rastlantı sonucu bu dizeler.
Evrendeki řu baş kaldırdığım düzenden
başka hiçbir düzen istemiyorum –
Ey! başkaldırıları ezen, göz açtırmayan düzen.

Yalancıyım, ama toksözlüyüm bütünüyle.
Ara sıra yağmur yağıyor, ara sıra kar.
Ara sıra da güneş vurunca kesik elime
büzülüp, sevdiği çiçeği eziyor elim.

Yağan kar güzelse de, yağmış kar en güzeli.
– Otlar yer yer büyürken
dökülmüş kiraz çiçekleri arasında
en güzelini arıyor güzel bir kadın.

"Gâltân gâltân hamî ravad tâ bon-i-ku!"
Seni düşünüyorum, Sultanım, ey Hulâgu :
SEN anlamında kırk hecelik bir sözcüğün
o en karmaşık dilin özlemi bu.

Önceki bir yaşamda ayakkabıcıymışım ben kuşkusuz!
Nerdeyse haftada bir çift ayakkabı paralıyorum.
Ayakkabılarımı o küçük, karanlık işliklerde onarmaları
ne güzel Oh, ayakkabı boyasının yarı sarhoş eden kokusu.

Gerçek arama burda. Kasım'da birkaç gün, kahve
sigara, şarap, yazanın iç durumu, gökteki bulutlar
dostların ölümü ve savaşlar etkisiyle devinen
ya da titreyen bir elden çıktı bu şiirler.

KİRİA DORA'NIN EVİ

Sabahları dağın gölgesi düşüyor evin üstüne.
Akşamları dağa tırmanıyor pencereleri açık
evin gölgesi : İki pencere karşı karşıya,
öyle ki, güneş boydan boya evin içinden geçip
ışıtıyor dağa bakan yandaki bir çalılığı.

Liman görünüyor başka bir pencereden belli belirsiz.
Denizin aynası altında, gün ışığında,
iki derin geçit var limanda :
Biri limana giren, biri limandan giden gemiler için.
Penceremden görüyorum akşama doğru,

giden gemilere vuran ışığı.
Limana girenler ise kara gölgeler.

HASAT MEVSİMİNDE AYIŞIĞI

Sert geçti kış, bahar geç geldi, yaz ise kül rengiydi.
Şimdi hasat mevsiminde, çocukluğumda saklambaç oynadığım,
alaca karanlık kayın ormanı üstünde, alçakta ve kıpkızıl
duran aya doğru uçtuğunu görüyorum yarasaların.

İspanyolca, Lehçe ve şüphesiz Almanca konuşurmuş atalarım.
Bense çekip gitmeyi öğrendim Danimarkaca'da.
Ve bir zaman sonra, bu şiiri yazdım Söğütözü denen yerde,
Ankara'nın az dışında, bir otobüs durağında.

KİTAP

Kitap yığını içinde, "niçin arıyorum?"
sorusunu yanıtlayacak o kitabı

evler dizisi içinde, eskiden orada oturduğumu
birisinin bana söyleyebileceği o evi

ve gözler arasında, bakışlarını bakışlarımdan
kaçırmayacak o gözleri arıyordum.

Kitap cellatlar için bir ders kitabıydı.
Evdekiler orada hiç oturmadığıma yemin ettiler.

Emin değilim ama görebildiğim kadar
gözler de bunu onaylıyordu.

UNUTMA-YERLERİ

Küçük kâğıt parçalarına yazdığım şeyleri
anımsayamıyor, o kâğıt parçalarını da yitiriyorum.
Falan sokakta, diyorum, filanca oturuyordu.
Yazmayı unuttuğum şeyleri hiç unutmuyorum.
Böyle ayırıyorum somutu soyuttan.
Çiçekleri değil, tek tek her çiçeği,
insanları değil, gördüğüm yüzleri düşünüyorum.
Rüzgârın aldıkları ile ilgim yok : Ötekilerin
gözlerinde bir suçlama görüyorum ara sıra,
yazısı eksik o levhayı onlar da görmüş gibi.

Geriye döndüğümde
anlatacak
bir şeyim olsun diye
bunca yolculuk.
Bu bana
öyle ters ki
benden çok
bulmak için
yola çıktığım
şeye benziyor.

Aile ocağıdır, kalırsan ölen.
Ayaklarımın altına serdim dünyayı.
Adı anılmaya değer başkentlerin hepsinde
gözlerim bağlı dolaşabilirim.
Herkes tanır beni. Ve nerdeyse kendim bulmadan
öğrenmişti onlar bu dizeleri.
Ama bir ev var dünyada
o evde bir oda ve o odada
tam şafaktan önce, gene uykusuz
uzanmış, bütün bunları
düşlediğim bir yatak.

Orada
bırakıyorum dursun yazılmamış.

Ne polis geliyor oraya,
ne çoktan ölmüş Bay Beden-eğitimi Öğretmenim,
ne "ortaklaşma" kavramı, ne Üçüncü
Dünya, ne de kendim.

Bir zamanlar sarı olan kışla duvarları önünde
sonsuz bir asker yürüyüşü gibi
gösterebilirler artık burada güçlerini
istedikleri kadar.

Şu anda yaklaştığım kıyı
betimlenemez. Bana yabancı bir deyişle
elimden geldiği kadar
oraya doğru uzandığımda
ancak bunu yazan kalemi görüyorum,

öyle ki ince uzun bir gölge düşüyor
karşıda geç bir öğle yemeği yiyen
ve kayığımın kıyıya çarpmasıyla
çıkan kof sestten irkilen
topluluğun üstüne.

İki kadını birden seviyordum :
Adındaki anlam yüzünden
Serap'ı içten,
adındaki uyum yüzünden
Süreyya'yı tutkuyla.
Daha sonra, terkedilmiş ve kimsesiz,
bu mezar taşını diktim aptallığıma,
kafamda onlar için bulduğum kalıbın bile
uymadığına sevinerek :
Çöllerde Serap. Yellerde Süreyya.

Yüzümde ilkyaz güneşi, arkamda yıllar,
öne doğru ve aşağılardaki parlak denize
düşmeme sanatını öğrenmek için
yıllar verdiğim, güneye bakan tıraçada
oturmuş uyukluyorum.
– Dağlardan gelen gürültüsü bile bir motosikletin
tam uyandıramıyor beni.
Gözlerimi açabilmem,
bana nerdeyse kendimi göstermiş olan
o birbirini izleyen yolculukları
düşünebilmek kadar zor.
Ve çakıl taşlarında birer tırmık gibi,
güneşin altında yatıyor yıllar.

Çamaşırları güneşe asmış olanlar
içeriye taşımasınlar, dolunay varsa.

Denizlerden karaya gelenler
gümüş çan olurlar güz rüzgârında.

Kendi dörtyol ağzına varmış olanlar
yanıp sönmekte, ağaçlarda fenerler gibi.

Bir zamanlar kendini fazlalık sayanlar
kalmak için iniyorlar şimdi dağlardan.

Çamaşırları güneşe asmış olanlara
giysi gerekmez, dolunay varsa.

Bir gömlek, bir çarşaf, bir çorap, bir gömlek.

Bir mandal, bir gömlek, bir mandal
bir çorap, bir mandal, bir çarşaf...

Solmuş gömleklere vuran solgun kış güneşi.
Erimiş çarşafalara vuran solgun kış güneşi.

Bir gömlek, bir kadın, bir mandal
kadının anası, bir çorap, kadının kızı, bir çarşaf...

Solmuş gömleklere vuran solgun kış güneşi.
Bir mandal, bir kadın, bir mandal.

Kurumayan çamaşırlar. Esmeyen rüzgâr.

Şaşırtıyordu bu beni, ama artık şaşırtmıyor.
Karşılaştırma yapılamayacak
bir başka çağda ve buradan
farklı ve ilkel bir yer olmalı orası.
Aynı nedenle, artık beni şaşırtmayan
bir şeye geç kalmış olmalıyım.
Bu kadar basit. Benim gibi
yirminci yüzyılın ortasında
doğmuş birisi için
olacak şey değil buna şaşırmak!

KAVAKLIDERE

Dolunay ile kavaklar arasında.

"Arasında" ile "ile" arasında.

Ben ile başka yer arasında.

Alev ile pervane arasında.

Dağlar bir yanı oluşturuyor, ovalar başka bir yanı.

Az ilerde bir köpek havlıyor üçüncü yanda.

Ayıışığı ile yıkıyor geniş caddeler,

ayakkabı kutuları ve demirlemiş gemiler.

ESKİ TEKERLEME

Ağaçlar yüzünden ormanı göremezsin,
karanlıkları yüzünden ağaçları.
Yağmuru göremezsin, ağaçların karanlık
tepelerini ağırlaştıran yağmur suyu yüzünden.

Eski bir tekerlemedir bu :
Ormanda üç kızıoğlan kız varmış.
İçlerinden âşık olanı ölmüş ilkin.
Ötekiler daha sonra ölmüşler.

Yaz yüzünden güneşi göremezsin,
ağaçların ağırlaşmış tepelerindeki
karanlık yüzünden yazı.
Gecenin içinde fısıldar ağaçlar,
ölülerle yaşayanlar üstüne
dallarını uzatırlar.
Her dili konuşurlar bir tek sözcükle.

Eski bir tekerlemedir bu :
At sırtında üç atlı varmış.
İçlerinden bir sunguru olanı ölmüş ilkin.
Ötekiler daha sonra ölmüşler.

DENİZ KIYISINDAKİ ANKARA

Yolculuktayken,
yolculuğa çıkmayı düşündüğümde,
yolculuk da yanımda yolculuk ediyor,
onun için hiçbir yere varamıyorum.
Yolculuğun hem saati hem kanatları var;
bir bilet satın aldığım
ya da geceyi
seve seve bir gömütlükte geçirdiğimde,
hep ağırbaşlılıkla başını sallar.
Beni olduğu gibi, yedeğinde
sürüklendiğim yolculuğu da
başkalaştırdı yıllar.
Kim görse bizi, bakışlarıyla :
tuhaf bir çift, diyor sanki.
Pek çok yerin adını biliyorsam da
hiçbir yere gitmedim daha,
diye yazmamı istiyor benden yolculuk.
Ama yolcu dediğin yolunda gerek;
bu yüzden kulak asmadan ona,
son bir kez daha gönlünü etmek için
menekşeler denizinin kıyısındaki
bu Ankara'yı

bırakıp gidiyorum.

BİR KÖPRÜDEN

Bir köprüden birkaç çocuğun, gövdelerini tunçlaştırmış olan Haziran güneşinin batmadan önceki son ışınları içinde, güvenle kulaç ata ata, çamurlu bir ırmakta ileri geri yüzmelerini seyrediyordum. Aralarında ben de vardım, ve gücüm yettiği sürece o vıcık vıcık iğrenç suda kalmam gerektiğini biliyordum. Ötekiler birkaç kez kıyıdan bana seslendiler. Ama karanlık çökünce evlerine gittiler. O gece, ırmağın birkaç kilometre aşağısındaki bir kentte, kiralık bir odada uyudum. Hiç kimse tanıımıyordu beni. Ben herkesi tanıyordum, ve bir akşam önce çocukken kaybolan, orta yaşlı bir adama inanacaklarını bilsem, yaşamları üstüne her şeyi onlara anlatırdım.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
Çizmeli Kedi	9
Kesinti	10
Telefon Kulübesi	11
Göçmen Kuşlar	12
Öyle Önemli ki	13
Bahar Akşamı	14
Adım Sait'tir	15
Çok Geç	17
Sıkıyönetim	18
Suzannah	19
Ara Sıra	20
Özlemden Öleceğim	21
Sevgilim	22
Ege Denizi	23
Bu Gece	24
Yakarış	25
Karaya Çıkış	27
Aşk Öyle Uygun ki Mantiğa	28
KastelORIZON	29
Girit	30
Giderek Daha Uzak	31
Her Dize ile	32
Egina	33
Bizans'ı Ele Geçirmek	34
Taşlar Üstüne	35
Taşlar Bile	36
Arkadan	37
Günleri Ayırırız	38
Üç Sarnıç Var Tanrı'nın Evinde	39
Rastlantı	40

Olta İğneleri	41
Baltık'da Mayıs Sabahı	42
de Nerval'e	43
Adalar Gibidir Aşk	44
İskenderiye Ilgımı	45
Haziran Günleri 1976	46
Karasevda	47
İncir	48
Eşek Anırması	49
Katırlı Şiir	50
Sisler Kentidir Atına	51
Fırat	52
Çiçek Satıcıları	53
Mervidenler ve Pazar Yerleriyle Dolu Bir Kent	54
Binlerce Yol	55

KASIM'DA ELİN TİTREMESİ

[Tam ölünecek bir ülke burası]	59
[Çektiğim acı boş bir kömür madenine benzetilebilir]	60
[Bana ne bu dünyadan]	61
[Ey sen – bir başkasını]	62
[Martha, Luisa, Conchita, Gülbahar]	63
[Cüretli kızları severim]	64
[Arami dilinde iniltiyle söylenmiş olan]	65
[Gerçek bir yığitti bu adam]	66
[Çektiklerim hiçbir şeyle karşılaştırılmaz]	67
[Kasım ayı gerçekten karanlık ayı]	68
[Kadınlar eziliyor. Erkekler de eziliyor]	69
[Sevgilimin yanağındaki ben mi]	70
[Özellikle rastlantı sonucu bu dizeler]	71
[Yalancıyım, ama toksözlüyüm bütünüyle]	72
[Yağan kar güzelse de, yağmış kar en güzeli]	73
["Gâltân gâltân hami ravad tâ bon-i-ku"]	74
[Önceki bir yaşamda ayakkabıcıymışım ben kuşkusuz]	75
[Gerçek arama burda. Kasım'da birkaç gün, kahve]	76
Kiria Dora'nın Evi	77
Hasat Mevsiminde Ayışığı	78
Kitap	79

UNUTMA-YERLERİ

[Küçük kâğıt parçalarına yazdığım şeyleri]	83
[Geriye döndüğümde]	84
(İbn-i Batuta)	85
[Orada]	86
[Şu anda yaklaştığım kıyı]	87
[İki kadını birden seviyordum]	88
[Yüzümde ilkyaz güneşi arkamda yıllar]	89
[Çamaşırları güneşe asmış olanlar]	90
[Bir gömlek, bir çarşaf, bir çorap, bir gömlek]	91
[Şaşırtıyordu bu beni ama artık şaşırtmıyor]	92
Kavaklıdere	93
Eski Tekerleme	94
Deniz Kıyısındaki Ankara	95
Bir Köprüden	96

HENRIK NORDBRANDT

ayaklarımın altına serdim dünyayı

Şiir

Daha önce **Aşk Şiiridir Bütün Şiirler** adlı kitabıyla tanıdığımız Danimarkalı ozan Henrik Nordbrandt'ın (d.1945) bu kitabı kendisinin 1968'den bu yana yayımladığı 19 şiir kitabının 17'sinden yapılmış bir seçmeden oluşuyor. Nordbrandt'ın başarılı çevirmeni Murat Alpar'a göre, Danimarka'nın iklimine, tekdüze solgun renklerine dayanamadığını söyleyen Nordbrandt, daha genç yaşında, 1970'lerin başında, ülkesini bırakıp kendisi için de, şiiri için de kesinlikle gereken keskin ışığın canlı renklerinin bulunduğu o düşler ülkesini aramaya çıkmıştır, Türkiye'yi, Yunanistan'ı, Ege Denizi'ni bulgulamak yaşamında çok önemli bir olaydır. O günden beri de Ege-Akdeniz yöresinin çeşitli yerlerinde yaşamakta, ancak gerektiğinde, o da kısa sürelerle, Danimarka'ya gitmektedir.

Bizim ozanlarımızdan, özellikle Yunus Emre ile Orhan Veli'yi çok seven Nordbrandt'ın şiirinde, bu ozanların da etkisi (öykünme değil, özümleme biçiminde) açıkça görülmektedir.